

Gabels Torv - Landsretten

Brev til vennen Krustrup.

Morten Nielsen. Breve fra Morten Nielsen. Ebog Gyldendal 2017, side 175-178

Aalborg, Fredag. [28. August 1942]

Kære Krustrup.

Du skal ha et Brev nu – det er længe siden. I det hele taget har jeg ikke nærmet mig et Stykke Papir i fornuftig Hensigt i de sidste lange Tider – Arbejdet hernede har været mere end nok.

Vi er ikke rigtig begyndt endnu, Klokken er kun halvtotte. Det er for Resten nogle dejlige Morgener i disse Dage – og nogle vidunderlige Aftener. Igaar gik jeg igennem Skoven ved 11-Tiden. Det var mest Grantrær med store aabne Pletter imellem – med højt Græs. Og lidt Underskov af en eller anden Slags. Indholdet af det hele var en kridhvid Fuldmaane og en Del Taage i svage Schatteringer – Trolderi og Shakespeare var det! Jeg saa ogsaa noget, som jeg forhaabentlig aldrig glemmer – det var en Hæk, og bagved den et Par Buske med nogen blanke, sorte Blade, der stod og svajede ganske sagte ud imod Verdensrummet og Maanens Vikingskjold – som Schade siger det.

Schade – jeg fik en af hans Bøger til Anmeldelse i Gaar. Digte, hedder den, det er et Udvalg, foretaget af Kjeld Elfelt, hvemellers? Digterne, de skriver, og Kjeld Elfelt udvælger og laver Forord. Schade er tit god. Man er en fin Digter, naar man kan skrive:

Min Tone er for fin til Folkets Stemmebaand.

Jeg græder under smaa forkerte Vers ...

Har jeg nogensinde glædet dig med et Citat fra Maurois' Oberst Brambles Messe? Naar Obersten var i daarligt Humør, fordi en af hans Kammerater var blevet General, eller fordi hans Folk skulle ligge for længe i Stillingerne, var Universalmidlet at Doktoren, tror jeg, citerede to Linjer fra "Times" for ham. De var af en ung Feltpræst, som havde været fjorten Dage ved Fronten og bagefter i en Artikel delagtiggjorde England i sine Erfaringer: Soldatens Liv er anstrengende og meget ofte farefuldt! Noget lignende kan siges om Journalistens Liv.

Selvom det ikke er saa farefuldt som Soldatens er det sikkert af og til ligesaa anstrengende. Du kan selv regne det ud: Kontortid fra 7,30 til 15,30 (eller til Kl. 5, hvis man har Vagt) – og saa som Regel ud til noget om Aftenen.

Hvis jeg blev Journalist for Alvor, vilde jeg sikkert aldrig faa lavet andet end Journalistik. I de sidste fjorten Dage har jeg læst 3 Bøger. I de sidste fjorten Dage har jeg ikke skrevet nogetsomhelst, tror jeg. Men jeg har været i Berøring med en Mængde Ting, som jeg ikke kender mere til nu end før, jeg traf dem, og jeg har været meget og gratis i Biografen.

Mit Liv som Lønslave her har lært mig, at jeg bestemt ikke skal stræbe efter en fast Stilling med en rigelig Kontortid. Det vilde ikke baade mig. Man skal sgu ha Lov til at sætte sig paa en Bænk i en Timestid, hvis man har Lyst – og til at lade være med at bestille noget en Dag, hvis man føler Trangen ...

Desuden har jeg lært et Par andre Ting, som jeg velsagtens kan faa Nytte af.

I denne Uge har jeg haft Landsretten at passe – og det har sgu været sjovt. Og mærkeligt. En Mand har lavet Indbrud i et Sommerhus og taget en Del Ting. Han er enogtyve Aar. Han har som Dreng været under Børneværnet. Da han var atten fik han en Dom paa 1 Aar – ogsaa for Tyveri. Nu har Underretten dømt ham til 1 Aar og 3 Maaneder. Og han har appelleret til Landsretten.

Der sidder tre Dommere og tre Doms mænd. Og en Anklager og en Forsvarer og fire Referenter og nogle Tilhørere. Og i Anklagelogen sidder han med en torsket Betjent ved Siden af sig.

Saa siger de omsider Dommen af: 1 Aars Fængsel.

Han bukker og siger Tak, fordi de har sat den ned.

Og saa gaar vi ud og ryger en Cigaret, og Forsvareren og Statsadvokaten fniser sammen i en Krog. Drengen, der er blevet dømt, sjosker ud sammen med en Betjent. Jeg kan ikke begribe, at det ikke sker meget oftere end det gør, at Folk bliver desperate. Et Aars Fængsel er vel nok til at komme over, men kunde du tænke dig at spille et Aar af dit Liv paa den Maade – fordi du havde stjaalet et Par Tennis sko og en Fyldepen ogsaa videre i et Sommerhus? Man har en skrækkelig Fornemmelse af Afmægtighed, naar man sidder og ser paa saadan nogen Dommere. Tre Jurister og tre Lægfolk. Der er et Maskineri bagved dem, som kan smadre én fuldstændig ved given Lejlighed. Uden Naade og Barmhertighed.

Naa, det var jo det tristere af Virksomheden.

Jeg har ikke skrevet noget, som sagt, i de sidste Tider. Der vil ikke vise sig nogen Bog med mit pragtfulde Navn paa til Efteraaret. Derimod har Sonja faaet sin Roman antaget – hos Jespersen og Pio. Jeg fik lige et Brev fra hende – hun var henrykt begribeligvis. Hun har fortjent den. Der ligger fire Aars overnaturligt stædigt Arbejde i den. – Og saa ikke mere. Jeg tager tilbage til Byen den 3. September. Du lader forhaabentlig høre fra dig inden.

Mange venlige Hilsener

Morten.